

Lægeudvalgets erklæring og den afgørelse fra en institution, der på grundlag af den afslår at anerkende en tjenstemands sygdom som erhvervssygdom, kan ikke anses for utilstrækkeligt begrundet, når lægeudvalget i erklæringen ikke lægger en urigtig definition af begrebet er-

hvervssygdom til grund, og erklæringen indeholder en rationel beskrivelse af sammenhængen mellem resultaterne af de lægelige undersøgelser som beskrevet i erklæringen og de konklusioner, disse har kunnet give anledning til.

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

12. juli 1990 *

I sag T-154/89,

Raimund Vidrányi, tidligere tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Luxembourg, ved advokat Blanche Moutrier, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos sidstnævnte, 16, avenue de la Porte-Neuve,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent J. Griesmar, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 13. januar 1989, hvorved sagsøgerens sygdom ikke anerkendtes som erhvervssygdom,

har

* Processprog: fransk.

RET TEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Saggio og dommerne C. Yeraris og K. Lenaerts,

justitssekretær: H. Jung

på grundlag af skriftvekslingen og efter mundtlig forhandling den 27. juni 1990, afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Sagsøgeren er tidligere tjenestemand i lønklasse LA5 ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og gjorde sidst tjeneste i den tyske oversættelsesafdeling i Luxembourg; han blev invalidepensioneret fra den 1. marts 1979 efter en procedure i henhold til artikel 59, stk. 1, sidste afsnit, i tjenstemandsvedtægten (herefter benævnt »vedtægten«). Den pensionsordning, sagsøgeren er omfattet af, er ikke omtvistet.
- 2 Ved skrivelse af 30. maj 1980 ansøgte sagsøgeren om, at der blev indledt en procedure i henhold til artikel 17, stk. 2, første afsnit i ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervs sygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »ordningen«), jfr. vedtægtens artikel 73. Ifølge denne bestemmelse i ordningen »... iværksætter [administrationen] en undersøgelse med henblik på at tilvejebringe alle oplysninger om lidelsens art, hvorvidt den er af erhvervsmæssig oprindelse og omstændighederne ved dens opståen«.
- 3 Administrationen anmodede ved skrivelser af 30. november 1981 og 6. og 27. juli 1982 de afdelingschefer, der havde været sagsøgerens overordnede i hans tjene-

stetid, om at fremsætte deres bemærkninger vedrørende de arbejdsforhold, sagsøgeren havde arbejdet under. Vedkommende overordnede tilstillede den 12. og 14. juli og den 24. september og den 10. oktober 1982 administrationen deres vurderinger heraf.

- 4 Kommissionen har i øvrigt i medfør af ordningens artikel 18 ladet sagsøgeren gennemgå en lægeundersøgelse. Den af De Europæiske Fællesskaber udpegede læge, dr. Simons, anmodede professor De Waele fra Vrije Universiteit Brussel om at gennemføre denne undersøgelse. Denne nåede i sin erklæring af 10. januar 1983 til den konklusion, at den sygdom, sagsøgeren led af, ikke kunne have en erhvervs-mæssig oprindelse. Ved skrivelse af 25. februar 1983 tiltrådte dr. Simons denne vurdering. Den lægeundersøgelse, som professor De Waele lod sagsøgeren gennemgå, varede 3 1/2 time, og foregik på tysk.
- 5 Administrationen gav ved skrivelse af 29. marts 1983 i henhold til ordningens artikel 21 sagsøgeren meddelelse om et udkast til afgørelse, hvorved den på baggrund af professor De Waeles resultater, der ved samme lejlighed blev tilstillet sagsøgeren, afslog at lade ham være omfattet af vedtægtens artikel 73. Sagsøgeren blev i øvrigt gjort bekendt med muligheden for at lade hele den af professor De Waele udfærdigede erklæring (15 sider) tilgå en af ham valgt læge samt med hans adgang til inden for 60 dage at anmode om, at det i ordningens artikel 23 fastsatte lægeudvalg afgav udtalelse.
- 6 Den 27. maj 1983 anmodede sagsøgeren om nedsættelse af et lægeudvalg som omhandlet og udpegede som den af ham valgte læge i udvalget professor Rose, der er psykiater i Hannover.
- 7 Ansættelsesmyndigheden udpegede derefter professor De Waele til medlem af lægeudvalget. Den tredje læge, professor Pierloot, fra Det Katolske Universitet i Louvain, blev udpeget af professorerne Rose og De Waele i fællesskab.
- 8 Kommissionen tilstillede hvert af lægeudvalgets medlemmer de spørgsmål, lægeudvalget skulle tage stilling til, og vedlagde ordningens artikel 3, der indeholder defi-

nitionen af erhvervssygdomme samt den »europæiske liste over erhvervssygdomme« ifølge Kommissionens henstilling af 23. juli 1962 (JO 1962, nr. L 80, s. 2188). Første del af spørgsmålene til lægeudvalget var formuleret som følger:

»Lægeudvalgets medlemmer giver efter at have undersøgt Raimund Vidrányi, modtaget hans forklaringer og eventuelt en redegørelse fra de læger, som bistår parterne, efter modtagelse af samtlige dokumenter vedrørende undersøgelser, behandling og indgreb, denne har gennemgået, og efter at have beskrevet disses forløb og de behandlinger, der har været tale om:

— en beskrivelse af Vidrányis sygdom

— tager i en af grunde ledsaget erklæring stilling til, om Vidrányis tjenstlige virksomhed som ansat i Fællesskaberne har været den altafgørende eller væsentligste årsag til den sygdom, Vidrányi led af, eller til en forværring af en tidligere hos ham forekommende sygdom,

— i bekræftende fald (udelades) ...«

9 Hvert af lægeudvalgets medlemmer modtog desuden fra Kommissionen en omfangsrig fortrolig dokumentation, der indeholdt følgende aktstykker:

— sagsøgerens anmodning af 30. maj 1980;

— en lægeerklæring (3 sider) af 2. juni 1980 fra sagsøgerens læge, professor Schmidt, Triers Universitetskliniks Neuropsykiatriske Afdeling;

— kopi af et memorandum (9 1/2 side) — sagsøgeren havde i juni 1981 overgivet administrationen en kopi heraf — som sagsøgeren i juni 1977 havde tilstillet sin anden læge, dr. Thilges, der er psykiater og psykoterapeut i Luxembourg (med kopi til professor Schmidt);

- kopi af et memorandum (6 sider) af 2. december 1980, som af sagsøgeren var blevet stilet til Kommissionens personaleombudsmand, og som indeholdt et resumé af det tidligere memorandum fra juni 1977;
 - en lægeerklæring fra dr. Thilges af 12. november 1980;
 - resultaterne af den administrative høring af sagsøgerens overordnede vedrørende hans arbejdsforhold efter hans indtræden i tjenesten;
 - lægeerklæringen af 25. februar 1983 fra dr. Simons;
 - konklusionerne af lægeundersøgelsen (15 sider), udfærdiget den 10. januar 1983 af professor De Waele;
 - udkastet til afgørelsen om ikke at lade sagsøgeren være omfattet af vedtægtens artikel 73 som meddelt sagsøgeren den 29. marts 1983;
 - sagsøgerens skrivelse af 27. maj 1983, hvori han anmodede om nedsættelse af et lægeudvalg;
 - en neuropsykiatrisk erklæring (61 sider) af 16. juli 1985 fra professor Rose.
- ¹⁰ Lægeudvalgets medlemmer udfærdigede deres erklæring efter at have undersøgt sagsøgeren halvanden time den 14. juni 1988 og efter at have gennemgået de ovenfor angivne dokumenter; den af de tre læger undertegnede originale erklæring blev tilstillet ansættelsesmyndigheden den 23. december 1988, jfr. ordningens artikel 23, stk. 1, i. f. Erklæringen blev også, jfr. samme bestemmelse, tilstillet sagsøgeren den 13. januar 1989, på hvilken dato ansættelsesmyndigheden meddelte sagsøgeren, at vedtægtens bestemmelse om dækning for erhvervssygdomme ikke kunne finde anvendelse på ham som følge af lægeudvalgets konklusioner.

- 11 Sagsøgeren indgav den 6. april 1989 klage over »afgørelsen om afslag af 13. januar 1989« og anmodede herved om, at proceduren, der var blevet afsluttet med lægeudvalgets erklæring, blev genoptaget. Han anførte til støtte for sin klage en kritik i flere punkter vedrørende den måde, erklæringen var blevet udfærdiget på, og vedrørende erklæringens indhold. Der var tale om følgende punkter:
- den omstændighed, at han i strid med vedtægtens artikel 26 ikke havde fået tilstillet den dokumentation, der var blevet udleveret til lægeudvalget;
 - den omstændighed, at han ikke under undersøgelsen af ham den 14. juni 1988, der kun varede halvanden time, havde kunnet give en fuldstændig beskrivelse af sin sygdom, eller fremlægge beviser herfor eller drøfte den mangel på bi-stand fra Kommissionens lægetjeneste, som han havde konstateret, dengang de første symptomer på hans sygdom havde vist sig;
 - den omstændighed, at lægeudvalgets erklæring alene omhandlede hovedpunkterne i hans anmodning om, at hans sygdom anerkendtes at have en erhvervs-mæssig oprindelse, hvorfor erklæringen derfor var »uafbalanceret, utilstrækkeligt begrundet og uden objektivitet«;
 - den omstændighed, at professor Pierloot kun havde set ham én gang, nemlig den 14. juni 1988 og derfor ikke havde kunnet skaffe sig det påpegede og nødvendige minimum af direkte information, som var en forudsætning for at danne sig en selvstændig mening.
- 12 Kommissionen besvarede ikke denne klage, der derfor ansås for stiltiende afvist den 6. august 1989.
- 13 Den 5. september 1989 anmodede sagsøgeren under henvisning til vedtægtens artikel 26, menneskerettighederne samt den i den sociale kontrakt om fremskridt anbefalede »gennemsigtighed« administrationen om at få tilstillet samtlige dokumenter vedrørende den interne undersøgelse, Kommissionen havde gennemført og fremlagt for lægeudvalget. Desuden anmodede han om en forsikring om, at den dokumentation, der ville blive tilstillet ham, virkelig var fuldstændig, og der ikke var blevet meddelt lægeudvalget mundtlige eller telefoniske oplysninger, der ikke forelå i den nævnte dokumentation.

- 14 Kommissionen besvarede den 13. oktober 1989 denne anmodning, som den anser for en klage, med en udtrykkelig afvisning, der blev meddelt sagsøgeren ved anbefalet brev af 3. november 1989, som sagsøgeren modtog den 7. november s.å.
- 15 Ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 6. november 1989 har sagsøgeren anlagt nærværende sag med påstand om »annullation henholdsvis ændring af afgørelse nr. IX. C. I/AA (89) 013 MP af 13. januar 1989, hvorved sagsøgerens sygdom ikke blev anerkendt som erhvervssygdom, således at han ikke kunne oppebære ydelser i henhold til artikel 73 i vedtægten for tjenestemænd«.
- 16 Retten (Tredje Afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Parternes rettergangsfuldmægtige har afgivet indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 27. juni 1990.

Parternes påstande

- 17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- sagen antages til realitetsbehandling og der gives sagsøgeren medhold;
- følgelig annulleres henholdsvis ændres den afgørelse, som generaldirektøren for Tjenesten for Erhvervsulykker og -sygdomme i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber traf den 13. januar 1989, og hvorved sagsøgerens sygdom ikke anerkendtes som erhvervssygdom;
- om fornødent pålægges det institutionen at indhente en ny lægeerklæring;
- der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til gældende regler.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til gældende regler.

Realiteten

- 18 Sagsøgeren har først og fremmest fremført to klagepunkter mod den anfægtede afgørelse. Disse klagepunkter vedrører dels lovligheden af den anvendte procedure og dels indholdet af lægeudvalgets erklæring.

Lovligheden af den anvendte procedure: undladelsen af at fremlægge dokumentation

- 19 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ved i strid med vedtægtens artikel 26 ikke at have indsat de dokumenter, der blev tilsendt den af institutionen udpegede læge og dernæst medlemmerne af lægeudvalget, i hans personlige aktmappe, og ved at afslå direkte at tilstille ham de samme dokumenter har berøvet ham muligheden for at tage stilling til disse, førend lægeudvalget meddelte ansættelsesmyndigheden sine konklusioner. Sagsøgeren har tilføjet, at Kommissionen ikke kan begrunde sit afslag til ham med, at det er nødvendigt at værne om den lægelige tavshedspligt. Sagsøgeren har i replikken navnlig gjort gældende, at den i ordningens artikel 17, stk. 2, omhandlede undersøgelsesrapport er et dokument, der efter sin beskaffenhed skal indgå i tjenestemandens personlige akter, selv om nævnte bestemmelse ikke pålægger en pligt til direkte at lade sådanne dokumenter tilgå tjenestemanden. Han har anført, at der foreligger et bevis for, at disse dokumenter er en uadskillelig del af hans personlige akter derved, at han efter i over ti år at være blevet nægtet adgang hertil, selv om han ved skrivelse af 27. maj 1983 anmodede ansættelsesmyndigheden herom, omsider i forbindelse med nærværende tvist er blevet bekendt med konklusionerne af den administrative undersøgelse.
- 20 Kommissionen har gjort gældende, at man i den række dokumenter, som sagsøgerens klagepunkter vedrører, må sondre mellem tre arter dokumenter, før der tages stilling til, om den har været forpligtet til at lade disse dokumenter indsætte i sagsøgerens personlige akter eller til direkte at tilstille ham dem.

- 21 Den første gruppe dokumenter omfatter korrespondancen mellem sagsøgeren og administrationen.
- 22 Kommissionen har gjort gældende, at den omstændighed, at disse dokumenter ikke er indsat i sagsøgerens personlige akter, ikke har kunnet gøre den i det foreliggende tilfælde fulgte procedure mangelfuld, hverken når det gælder arbejdet i lægeudvalget eller den anfægtede på dette arbejde beroende afgørelse. Kommissionen har under henvisning til Domstolens praksis anført, at vedtægtens artikel 26 har til formål »at sikre tjenestemandens ret til forsvar ved at forhindre, at ansættelsesmyndighedens afgørelser vedrørende hans tjenesteretlige stilling og karriere træffes på grundlag af omstændigheder ved tjenestemandens adfærd, der ikke er omtalt i hans personlige aktmappe« (dom af 28. juni 1972, Brasseur mod Parlamentet, præmis 11, 88/71, Sml. s. 499, og dom af 7. oktober 1987, Strack mod Kommissionen, præmis 7, 140/86, Sml. s. 3939). I det foreliggende tilfælde er det dog klart, at sagsøgeren ikke har skullet udøve en »ret til forsvar«, for så vidt angår dokumenter, der stammede fra ham selv eller var stilet til ham.
- 23 Det bemærkes, at sagsøgeren ikke under henvisning til vedtægtens artikel 26 kan gøre gældende, at der ikke i hans personlige aktmappe er indsat dokumenter, som han har tilstillet administrationen, eller som denne har stilet til ham og på grundlag heraf anfægte en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, der er truffet inden for ordningens rammer. Ordningen indeholder nemlig en særlig procedure, hvis lovlighed i det foreliggende tilfælde ikke er draget i tvivl.
- 24 Det må desuden fremhæves, at der ikke ifølge nogen bestemmelse i ordningen består en pligt for Kommissionen til direkte at tilstille sagsøgeren hele korrespondancen mellem sagsøgeren og administrationen.
- 25 Den anden gruppe dokumenter omfatter samtlige de lægeerklæringer, der er blevet udfærdiget under proceduren ifølge ordningens artikler 17-23.
- 26 Kommissionen har anført, at disse dokumenter udgør »lægeerklæringer udfærdiget af læger og speciallæger«, og »afgjort har en rent lægelig karakter«. På grundlag heraf har den i overensstemmelse med Domstolens faste praksis udledt, at disse

dokumenter ikke har skullet indsættes i sagsøgerens personlige aktmappe, men derimod stilles til rådighed for ham via den af ham valgte læge, som sagsøgeren havde kunnet anmode ansættelsesmyndigheden om at oversende dokumenterne til, jfr. ordningens artikel 21 (Domstolens dom af 7. oktober 1987, Strack, præmis 9-13. Ovennævnte sag 140/86).

- 27 Anvendelsen af denne direkte adgang til disse dokumenter har nemlig til formål at sikre overholdelsen af tjenestemandens rettigheder, herunder hans adgang til at undersøge begrundelsen for den afgørelse, som ansættelsesmyndigheden har til hensigt at træffe, og vurdere, om denne afgørelse er i overensstemmelse med vedtægtens bestemmelser, samtidig »med iagttagelsen af den lægelige tavshedspligt, som tvinger enhver læge til at vurdere, om det er forsvarligt at meddele de menesker, som han behandler og undersøger, arten af deres eventuelle sygdomme« (jfr. Domstolens dom af 27. oktober 1977, Moli mod Kommissionen, 121/76, Sml. s. 1971, Domstolens dom af 13. april 1978, Mollet mod Kommissionen, 75/77, Sml. s. 897, og Domstolens ovennævnte dom af 7. oktober 1987, Strack, præmis 11, 140/86).
- 28 Ifølge Kommissionen tilkom det altså i det foreliggende tilfælde professor Rose at afgøre, om sagsøgeren kunne få tilstillet de dokumenter, der tilhørte denne anden gruppe dokumenter, idet sagsøgeren havde udpeget professor Rose som medlem af lægeudvalget, og denne i sin egenskab heraf havde adgang til alle de omhandlede dokumenter. Kommissionen har i øvrigt fremhævet, at sagsøgeren ikke har benyttet den ham i medfør af artikel 21 i ordningen tilkommende ret til at anmode ansættelsesmyndigheden om at oversende resultaterne af den af professor De Waele den 10. januar 1983 gennemførte lægeundersøgelse til professor Rose.
- 29 Det må fremhæves, at Kommissionen med føje nåede til det resultat, at de omhandlede lægeerklæringers rent lægelige karakter var til hinder for, at disse dokumenter blev indsat i sagsøgerens personlige akter eller direkte blev tilstillet ham. Sagsøgeren ville nemlig ellers have opnået en anerkendelse af en ret til direkte adgang til disse dokumenter i kraft af hans ret til at gøre sig bekendt med dokumenterne i de akter, der vedrører ham, eller på anden måde. En sådan ret til direkte adgang ville være i strid med den lægelige tavshedspligt, som den ved artikel 17-23 i ordningen fastlagte procedure har til formål at beskytte under overholdelse af tjenestemandens rettigheder, således at han får mulighed for at gøre sig bekendt med de lægelige dokumenter, der vedrører ham, via den af ham udpegede læge.

- 30 Af det anførte følger, at Kommissionen ikke kan kritiseres for ikke direkte ved indsættelse i de personlige akter eller på anden måde at have tilstillet sagsøgeren de lægelige dokumenter, hvis særlige karakter af fortrolige dokumenter kan gøres gældende over for ham og over for ansættelsesmyndigheden.
- 31 Den tredje gruppe dokumenter vedrører den administrative undersøgelse, der i 1981 og 1982 blev gennemført i samarbejde med sagsøgerens overordnede i medfør af ordningens artikel 17, stk. 2.
- 32 Kommissionen har anført, at den undersøgelsesrapport, hvori der navnlig skulle tages stilling til, om sygdommen havde en erhvervsmæssig oprindelse, tilstilles den af institutionen udpegede læge, der på grundlag af den udfærdiger de konklusioner, der er omhandlet i ordningens artikel 19. Den har anført, at der ikke findes nogen bestemmelse, hvorefter vedkommende tjenestemand på dette trin i proceduren skal gøres bekendt med indholdet af denne rapport. Den har tilføjet, at den lægelige tavshedspligt er til hinder herfor, idet også konstateringer vedrørende faktiske forhold i forbindelse med tildragelser under arbejdet, også, når de gøres under en procedure, der har til formål at fastslå, om der foreligger en erhvervssygdom, må anses for konstateringer af lægelig art. På denne baggrund har Kommissionen konkluderet, at kun såfremt sagsøgeren i overensstemmelse med artikel 21 i ordningen havde anmodet om — hvilket han ikke gjorde — at »hele lægeerklæringen« af institutionens læge blev oversendt til den af ham valgte læge, kunne undersøgelsesrapporten være tilstillet denne læge.
- 33 Det må fastslås, at Kommissionen med rette har anført, at der ikke i ordningen findes bestemmelser, hvorefter undersøgelsesrapporten direkte kan tilstilles tjenestemanden, og at det i Domstolens praksis er fastslået, at »dokumenter, der vedrører de faktiske omstændigheder i forbindelse med en arbejdsulykke, og som kan være relevante under en sag om anerkendelse af en arbejdsulykke eller en erhvervssygdom i ordningens forstand, ... ligeledes [må] betragtes som værende af lægeligt indhold« (jfr. ovennævnte dom af 7. oktober 1987, Strack, præmis 13, 140/86). Dette lægelige indhold er til hinder for, at disse dokumenter direkte tilstilles sagsøgeren under afviklingen af den ved ordningen fastlagte procedure.

- 34 Det må dog fremhæves, at det ikke blot som anført af Kommissionen er »tilstedeligt«, men også absolut nødvendigt, at »hele lægeerklæringen«, som tjenestemanden kan anmode om at få oversendt til den af ham valgte læge, og som skal tilstilles medlemmerne af det af ordningens artikel 23 omhandlede lægeudvalg, omfatter undersøgelsesrapporten. Som fastslået i Domstolens praksis (i Domstolens ovennævnte dom af 7. oktober 1987, Strack, præmis 12, 140/86) »... [forener] ordningen, idet [den] giver indirekte adgang til dokumenter af lægeligt indhold, nemlig via den læge, som tjenestemanden selv har udpeget, ... tjenestemandens rettigheder med hensyn til den lægelige tavshedspligt«.
- 35 Tjenestemanden kan således, dersom han har indgivet anmodning herom, tage stilling til de konstateringer, der findes i undersøgelsesrapporten, via den af ham valgte læge, og vurdere, om det er hensigtsmæssigt at anmode lægeudvalget om at afgive udtalelse. Det bemærkes i den forbindelse, at sagsøgeren ikke har fremsat anmodning herom til ansættelsesmyndigheden, idet skrivelsen fra ham af 27. maj 1983 ikke indeholder en sådan anmodning.
- 36 Med hensyn til sagsøgerens argument om, at disse dokumenter skulle have været indsat i sagsøgerens personlige akter i medfør af vedtægtens artikel 26, bemærkes, at Domstolen i den ovennævnte dom af 7. oktober 1987 (Strack, præmis 13, 140/86) har udtalt, at den omstændighed, at disse dokumenter betragtes som værende af lægeligt indhold, »... ikke udelukker, at sådanne dokumenter efter omstændighederne også kan vedrøre tjenestemandens tjenesteforhold, i det omfang de omstændigheder, som de dokumenterer, ligger til grund for bedømmelsen af tjenestemandens kvalifikationer, indsats eller adfærd. I så fald skal disse dokumenter findes i den personlige aktmappe«.
- 37 Dette indebærer, når henses til formålet med vedtægtens artikel 26, at kun såfremt de i disse dokumenter konstaterede forhold separat fra den ved ordningen etablerede procedure kan vedrøre sagsøgerens tjenesteforhold, idet de omstændigheder, de dokumenterer, ligger til grund for bedømmelser af hans kvalifikationer, indsats eller adfærd, skal de foreligge i hans personlige akter.
- 38 I det foreliggende tilfælde må det imidlertid fastslås, at det ikke er godtgjort, at de faktiske konstateringer vedrørende de arbejdsforhold, sagsøgeren har været udsat

for, har påvirket hans tjenesteforhold, idet sagsøgeren var udtrådt af tjenesten, da de nævnte dokumenter blev udfærdiget. Kommissionen har derfor med føje undladt at indsætte disse dokumenter i de i vedtægtens artikel 26 omhandlede personlige akter.

- 39 Til sagsøgerens i replikken fremførte argument om, at den omstændighed, at undersøgelsesrapporten blev tilstillet ham i forbindelse med nærværende sag, udgør bevis for, at denne virkelig var en uadskillelig del af de personlige akter, bemærkes, at undersøgelsesrapporten ved den ved ordningen fastlagte procedure af de ovenfor anførte grunde kun kunne tilstilles sagsøgeren via den af ham udpegede læge, og at sagsøgeren derfor ikke kan påberåbe sig denne omstændighed til støtte for det synspunkt, at denne rapport var en uadskillelig del af hans personlige akter.
- 40 Det følger af det anførte, at der ikke med hjemmel i vedtægtens artikel 26 kan etableres en fra proceduren ifølge ordningen særskilt kontradiktorisk procedure vedrørende dokumenter af lægeligt indhold.

Lovligheden af den anvendte procedure: høringen af lægeudvalget

- 41 Sagsøgeren har anfægtet den måde, lægeudvalget udførte sit arbejde på, og har herved anført, at udvalget ikke havde ladet sagsøgeren udtale sig i tilstrækkelig grad til at træffe en begrundet afgørelse, eller i fornødent omfang ladet ham give udtryk for sin egen »overbevisning«.
- 42 Det skal i den forbindelse fremhæves, at Kommissionen med rette har anført, at det er lægeudvalget, der afgør, om det er nødvendigt at høre den pågældende tjenestemand og efter omstændighederne i hvilket omfang, navnlig afhængigt af den større eller mindre fuldstændighed af den lægelige dokumentation, der allerede foreligger, jfr. Domstolens udtalelser herom i dom af 21. maj 1981 og dom af 19. januar 1988 (Morbelli mod Kommissionen, præmis 27, 156/80, Sml. s. 1357; Biedermann mod Revisionsretten, præmis 16, 2/87, Sml. s. 143). I øvrigt bemærkes, at »i betragtning af beskaffenheden af udvalgets arbejder, der ikke går ud på at træffe afgørelse mellem parter, efter en kontradiktorisk procedure, men at fastslå medicinske resultater, er en sådan høring heller ikke påkrævet ifølge principperne om retten til forsvar« (jfr. nævnte dom af 19. januar 1988, Biedermann, præmis 16, 2/87).

- 43 Desuden bemærkes, at lægeudvalget i det foreliggende tilfælde har kunnet anse en høring af halvanden times varighed for tilstrækkelig, idet den foreliggende lægelige dokumentation, der indeholdt alle aktsstykker, der angav de forskellige synspunkter, var fuldstændig, og sagsøgeren allerede var blevet undersøgt i 3 1/2 time af den af Kommissionen udpegede læge til lægeudvalget og to gange i tre timer af den læge, han selv havde udpeget.
- 44 Heraf følger, at dette klagepunkt er uden grundlag.

Indholdet af lægeudvalgets erklæring

- 45 Sagsøgeren har kritiseret lægeudvalget for dels at have erklæret hans sygdom for et udslag af hans særlige personlighed og dels for i øvrigt ikke i sin erklæring at have rejst kritik af den rolle, lægetjenesten har spillet og den måde, hvorpå den udførte sine pligter, selv om dens undladelse af at bistå sagsøgeren udgør en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24 og har bidraget til at forværre hans sygdom. Ifølge sagsøgeren skal erklæringens udtalelse om, at hans sygdom beror på hans særlige personlighed retfærdiggøre og dække over lægetjenestens passive holdning.
- 46 Kommissionen har heroverfor dels anført, at Rettens undersøgelse som fastslået i Domstolens praksis (dom af 29. november 1984, Suss mod Kommissionen, præmis 11, 265/83, Sml. s. 4029, og ovennævnte dom af 19. januar 1988, Biedermann, præmis 8, 2/87) ikke kan udvides til at omfatte de rent lægelige afgørelser i lægeudvalgets erklæring, og dels at dens lægetjeneste på ingen måde har forholdt sig passiv, idet den ikke havde modtaget nogen anmodning om bistand fra sagsøgeren og var bekendt med, at han allerede var under specialistbehandling.
- 47 Før end der tages stilling til sagsøgerens klagepunkter må det fastslås, i hvilket omfang Retten kan efterprøve en afgørelse, hvorved en tjenestemands sygdom ikke anerkendes som erhvervssygdom efter høring af det i ordningens artikel 23 omhandlede lægeudvalg.

- 48 Det bemærkes hertil, at ifølge Domstolens faste praksis (jfr. den seneste dom på området ovennævnte dom af 19. januar 1988, Biedermann, præmis 8, 2/87) kan Rettens efterprøvelse ikke udvides til at omfatte de rent lægelige afgørelser, der skal anses som definitive, når de er blevet truffet forskriftsmæssigt. Det ville ikke være tilfældet, såfremt lægeudvalget lagde en urigtig definition af begrebet »erhvervs sygdom« til grund, eller såfremt udvalgets erklæring ikke indeholdt en rationel beskrivelse af sammenhængen mellem resultaterne af de lægelige undersøgelser som beskrevet i erklæringen og de konklusioner, disse har kunnet give anledning til (Domstolens dom af 10. december 1987, Jänsch mod Kommissionen, præmis 15, 277/84, Sml. s. 4923).
- 49 Det må i den forbindelse bemærkes, at der med udtalelsen om, at sagsøgerens psykiske sygdom må tilskrives hans særlige personlighed, foreligger en lægelig vurdering, som kun for så vidt angår begrundelsen kan efterprøves af Retten. Men lægeudvalget har med udtalelsen om, at sagsøgerens sygdom må tilskrives hans særlige personlighed og ikke hans arbejdsforhold eller hans overordnede holdning udelukket den mulighed, at den pågældendes sygdom eller denne sygdoms forklaring »er opstået under eller i forbindelse med tjenesten ved Fællesskaberne«, jfr. ordningens artikel 3, stk. 2.
- 50 Heraf følger, at lægeudvalgets erklæring ikke lægger en urigtig definition af begrebet »erhvervs sygdom« til grund og indeholder en rationel beskrivelse af sammenhængen mellem resultaterne af de lægelige undersøgelser som beskrevet i erklæringen og de konklusioner, disse har kunnet give anledning til, hvorfor denne erklæring ligesom den afgørelse fra Kommissionen, der blev truffet på grundlag af den, ikke kan anses for utilstrækkeligt begrundet.
- 51 Det må desuden tilføjes, at lægeudvalgets erklæring blev vedtaget enstemmigt af lægeudvalgets tre medlemmer, herunder den af sagsøgeren udpegede læge.
- 52 Dette klagepunkt er altså uden grundlag.
- 53 Det følger af det anførte, at sagsøgte skal frifindes.

Sagens omkostninger

- 54 Ifølge artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der i medfør af artikel 11, stk. 3, i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans finder tilsvarende anvendelse ved Retten, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved De Europæiske Fællesskaber.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Saggio

Yeraris

Leanerts

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1990.

H. Jung

Justitssekretær

A. Saggio

Formand for Tredje Afdeling